

Ezechiël 15

1 Het woord van de HEERE kwam tot mij:

2 Mensenkind, wat heeft het hout van de wijnstok vóór op elk ander rankendragend hout dat onder de bomen van het woud is?

3 Kan er hout uit gehaald worden om er een gebruiksvoorwerp van te maken? Kan men er een pin uit halen om er welk voorwerp dan ook aan op te hangen?

4 Zie, het wordt als brandstof aan het vuur overgegeven, het vuur verteert de beide uiteinden ervan en het midden ervan is zwartgeblakerd. Zou het voor een gebruiksvoorwerp geschikt zijn?

5 Zie, toen het gaaf was, kon er geen gebruiksvoorwerp van gemaakt worden. Hoeveel te minder nu het vuur het verteerd heeft, zodat het zwartgeblakerd is. Zal er dan nog een gebruiksvoorwerp van gemaakt kunnen worden?

6 Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Zoals het hout van de wijnstok onder het hout van het woud is – dat geef Ik als brandstof over aan het vuur – zo zal Ik de inwoners van Jeruzalem overgeven.

7 Want Ik zal Mijn aangezicht tegen hen keren. Als zij aan het ene vuur ontsnappen, zal het andere vuur hen verteren. Dan zult u weten dat Ik de HEERE ben, wanneer Ik Mijn aangezicht tegen hen keer.

8 Ik zal van het land een woestenij maken, omdat zij trouwbreuk gepleegd hebben, spreekt de Heere HEERE.

Het volk Israël is de wijngaard

De HEERE spreekt vaak in beelden over Zijn relatie met Zijn volk Israël. God is de Herder. Israël is de kudde. God is de rots en Zijn volk onwankelbaar wanneer ze op Hem vertrouwen. God is de wijngaardenier en Israël is de wijngaard. De laatste metafoor – dat van Israël als de wijngaard – is dominant in Ezechiël 15. Een sterk voorbeeld hiervan lezen we in Jesaja.

Het lied van de wijngaard

Jesaja 5:1-7 *Voor mijn geliefde wil ik zingen het lied van mijn lief en zijn wijngaard. Mijn geliefde had een wijngaard, gelegen op vruchtbare grond. Hij bewerkte de grond, haalde de stenen eruit en plantte een edele druivensoort. Hij bouwde er een wachttorens, hakte ook een perskuip uit. Hij verwachtte veel van zijn wijngaard, maar die bracht slechts wrange druiven voort. Welnu, inwoners van Juda en Jeruzalem, spreek recht tussen mij en mijn wijngaard. Wat kon ik meer aan mijn wijngaard doen, wat heb ik te weinig gedaan? Ik verwachtte zo veel van mijn wijngaard, waarom bracht hij slechts wrange druiven voort? Luister, ik zal jullie vertellen wat ik met mijn wijngaard ga doen: Ik ruk de doornhaag uit en breek de muur af, zodat hij verbrand en vertrapt kan worden. Ik zal hem laten verwilderen, er wordt niet meer gesnoeid, niet meer gewied, dorens en distels schieten er op. De wolken zal ik opdragen geen regen op hem te laten vallen. Israël is de wijngaard van de HEER van de hemelse machten, de uitgelezen aanplant zijn de inwoners van Juda. Hij verwachtte recht, maar oogstte onrecht, hij zocht rechtsbetrachting, maar vond rechtsverkrachting.*

Wat is kenmerkend is voor Zijn verhouding met Zijn volk? Het zijn specifieke dingen die een bepaald licht op de relatie laten vallen. De metafoor van de wijngaard spitst zich toe op *de vruchten* die het volk Israël draagt voor de HEERE. De wijntrossen en de goede kwaliteit van de druiven staan voor belangrijke zaken als recht en gerechtigheid die God van Zijn volk verwacht. Het is niet de prestatie van het volk, maar veel

meer zijn het *de vruchten* van het geloof. Het gaat over het nieuwe leven in gehoorzaamheid dat voortkomt uit God en het Verbond dat Hij met hen sloot. Maar als de bron van het geloof opdroogt en Israël het bij andere goden zoekt, worden de druiven zuur. God ziet niets meer van Zichzelf terug in Zijn volk. Ze brengen niet op wat Hij van hen mocht verwachten. Ze stellen God teleur. Dan heeft God geduld. Misschien moet Hij het nog een jaar aanzien. Wie weet zullen ze volgend jaar zich van een andere kant laten zien. Het ene jaar is nu eenmaal beter dan het andere, leert ook de wijnbouw. Maar op een gegeven moment is het afgelopen. Wat moet de wijngaardenier met een wijngaard die geen goede maar zure vruchten opbrengt? Misschien levert het hout nog wat op. In dat stadium is de HEERE met Zijn volk in Ezechiël 15. Hij kijkt naar het hout. Kan Hij nog wat met dat hout? Is het verkoopbaar. Hoe zit dat met het hout van een wijnstok? Brengt dat nog wat op in vergelijking met andere bomen die vruchten dragen, noem eens wat: een appelboom en walnotenboom? Ezechiël 15:1,2 *Het woord van de HEERE kwam tot mij: Mensenkind, wat heeft het hout van de wijnstok vóór op elk ander rankendragend hout dat onder de bomen van het woud is?*

In dat stadium is de HEERE met Zijn volk in Ezechiël 15. Hij kijkt naar het hout van de wijnstok. Kan Hij nog wat met dat hout?

De pachters van de wijngaard

Ook in het Nieuwe Testament gebruikt de HEERE hetzelfde beeld. Het gaat bij de metafoor van de wijngaard niet altijd over *vruchten dragen*. Soms gaat het over *beheer*. Wie is eigenlijk de baas in Israël? Aan die persoon moet de opbrengst afgedragen worden. Zijn dat de leiders van Israël of is God dat? Die leiders doen geen onbelangrijk werk. Zij zijn het grondpersoneel van de HEERE. De vraag is echter of God nog iets van de opbrengst terug ziet of dat ze zich de wijngaard toe-eigenen. Het is het verhaal van de pachters die de dienaren van de HEERE – die de opbrengst komen innen – doden. Zelfs Zijn eigen Zoon zullen ze niet ontzien. De HEERE Jezus vertelt de gelijkenis van de wijngaard en de pachters.

De pachters van de wijngaard

Lucas 19:9-16 *En Hij begon tot het volk deze gelijkenis te zeggen: Iemand plantte een wijngaard en verhuurde die aan landbouwers en ging een tijd lang naar het buitenland. En toen het de tijd was, stuurde hij een slaaf naar de landbouwers, opdat zij hem een deel van de opbrengst van de wijngaard zouden geven. De landbouwers echter sloegen hem en stuurden hem met lege handen weg. En hij stuurde nog een andere slaaf, maar zij sloegen ook hem, behandelden hem schandelijk en stuurden hem met lege handen weg. Daarna stuurde hij nog een derde, maar zij verwondden ook deze en wierpen hem eruit. En de heer van de wijngaard zei: Wat zal ik doen? Ik zal mijn geliefde zoon sturen. Als zij deze zien, zullen zij mogelijk ontzag voor hem hebben. Maar toen de landbouwers hem zagen, overlegden zij onder elkaar en zeiden: Dit is de erfgenaam. Kom, laten we hem doden, opdat de erfenis van ons zal worden. En toen zij hem buiten de wijngaard geworpen hadden, doodden zij hem. Wat zal dan de heer van de wijngaard met hen doen? Hij zal komen en die landbouwers ombrengen en zal de wijngaard aan anderen geven. En toen zij dit hoorden, zeiden zij: Dat nooit.*

De leiders van Israël hadden een grote verantwoordelijkheid in de bearbeiding van het volk. Maar ze hadden nooit op Gods stoel mogen gaan zitten. Het is en blijft Gods wijngaard. Dat besef is op een gegeven moment volstrekt zoek. Zelfs op het moment dat God de Heere Jezus naar Zijn volk stuurt – Gods eigen Zoon – staan de leiders niet open voor wat Hij te zeggen heeft. Ze willen Zijn inmenging niet. Ze *herkennen* Hem niet als de Zoon van God om van *erkenning* nog maar helemaal niet te spreken. Ze doen net alsof de zorg voor het volk van henzelf is en uiteindelijk laten ze de Heere Jezus doden aan een

kruis. Dit is wel ernstig. Ook voor ons moet dit een les zijn. Uiteindelijk werken we in Gods wijngaard. Is dat besef wel voldoende bij ons aanwezig? Is er dat contact met God – in gebed en de Heilige Geest – zodat we God Zijn werk laten doen in Zijn wijngaard. Wij mogen dan het grondpersoneel zijn, uiteindelijk is de kerk van God. Krijgt God de lof en de eer die Hem toekomt? Brengen wij als christelijke gemeenschap de vruchten voort die aan het geloof beantwoorden? Is er bij de leiders van de kerk voldoende besef van ondergeschiktheid aan God? Dit is iets wat we wel aantreffen bij iemand als de apostel Paulus. 1 Korintiërs 4:1,2 *Laat ieder mens ons zó beschouwen, namelijk als dienaren van Christus en beheerders van de geheimenissen van God. En verder wordt van de beheerders verlangd dat zij betrouwbaar blijken te zijn.*

Wij mogen dan het grondpersoneel zijn, uiteindelijk is de kerk van God. Krijgt God de lof en de eer die Hem toekomt?

De werkers in de wijngaard

De wijngaard duikt ook in een gelijkenis op als de Heere Jezus het heeft over *de arbeiders in de wijngaard*. Het gaat om zogenaamde *dagloners*, mensen die je als wijngaardenier voor een dag kon inhuren en aan het eind van de dag uitbetaalde. Die mensen kon je bijna in elk dorp of stad op het plein vinden. Wanneer een boer arbeidskrachten nodig had kon hij zo een paar mensen op het marktplein ronselen. Zeker in de oogsttijd is dat nodig. Dat doet de Heer van de wijngaard ook. Tegen de middag ronselt hij een aantal arbeiders. Later op de dag – als hij ziet dat het werk niet klaarkomt – zie je een herhaling. Opnieuw wordt een groepje arbeiders geronseld op het marktplein. Aan het eind van de dag hebben er – zeg eens wat – dertig mensen gewerkt in de wijngaard van die meneer. Met de eerste groep – die de hele dag gewerkt heeft – is blijkbaar een bepaalde bedrag afgesproken. Dat krijgen ze. Ze zijn echter boos als ze horen dat de anderen hetzelfde bedrag krijgen. Ze zijn er geïrriteerd over omdat die veel later aan het werk zijn gegaan. Maar de Heer zegt dat dat Zijn zaak is. Hij doet hen toch geen kwaad als Hij goed is voor de anderen? Daar is geen speld tussen te krijgen.

De werkers in de wijngaard

Matteus 19:1-16 *Want het Koninkrijk der hemelen is als een heer des huizes, die 's morgens vroeg eropuit ging om arbeiders voor zijn wijngaard in te huren. Nadat hij het met de arbeiders eens geworden was voor een penning per dag, zond hij hen zijn wijngaard in. En toen hij omstreeks het derde uur eropuit ging, zag hij anderen werkloos op de markt staan. Ook tegen hen zei hij: Gaat u ook naar de wijngaard, en ik zal u geven wat rechtvaardig is. En zij gingen. Toen hij nogmaals eropuit gegaan was, omstreeks het zesde en het negende uur, deed hij hetzelfde. En toen hij omstreeks het elfde uur eropuit ging, vond hij weer anderen werkloos staan en hij zei tegen hen: Waarom staat u hier heel de dag werkloos? Zij zeiden tegen hem: Omdat niemand ons ingehuurd heeft. Hij zei tegen hen: Gaat u ook naar de wijngaard en u zult ontvangen wat billijk is. Toen het avond geworden was, zei de heer van de wijngaard tegen zijn rentmeester: Roep de arbeiders en geef hun het loon, te beginnen bij de laatsten, tot de eersten. En toen zij kwamen die omstreeks het elfde uur ingehuurd waren, ontvingen zij ieder een penning. En toen de eersten kwamen, dachten zij dat zij meer ontvangen zouden; maar ook zij ontvingen ieder een penning. Toen zij die ontvangen hadden, morden zij tegen de heer des huizes en zeiden: Deze laatsten hebben maar één uur gewerkt, en u hebt ze gelijkgesteld met ons, die de last van de dag en de hitte verdragen hebben. Maar hij antwoordde en zei tegen een van hen: Vriend, ik doe u geen onrecht; bent u het niet met mij eens geworden over een penning? Neem wat van u is, en vertrek. Ik wil aan hem die het laatst kwam, hetzelfde geven als aan u. Of is het mij niet geoorloofd met het mijne te doen wat ik wil? Of*

bent u afgunstig omdat ik goed ben? Zo zullen de laatsten de eersten zijn, en de eersten de laatsten; want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren.

Waar moeten we aan denken? Aan de gelovigen uit de volken. Die komen – in vergelijking met het volk Israël dat al eeuwen met God optrekt en daar ook de heftige kant van ondervonden heeft – pas kijken. Toch ontvangen de gelovigen uit de heidenen dezelfde rijkdom door het geloof in Christus als hun Joodse geloofsgenoten die ook de Heere Jezus hebben aangenomen. Dat kan gemakkelijk tot irritatie leiden. Het kan zijn dat veel Joden hier niet van gediend zijn. Zij waren toch het uitverkoren volk van God? Boosheid kan een heel natuurlijke reactie zijn in zo'n situatie, maar is daarom nog niet goed te praten. Het kan maar zo dat het Joodse volk geen plaatsje op wilde schuiven toen de gelovigen uit de volken erbij kwamen. Ligt dat nu anders? Zouden wij wel gemakkelijk op zij gaan bijvoorbeeld als er mensen uit het Joodse volk aanschuiven? Het zou namelijk best kunnen dat de Heere dit verhaal tegen het eind van de tijd ook nog eens omkeert, wanneer Hij Zich opnieuw toewendt tot Zijn oude volk Israël. Het ziet er namelijk naar uit dat de Heere dat zal doen. Als dat gebeurt moeten wij als gelovigen uit de volken oppassen ons niet verongelikt te voelen. Wanneer Gods liefde tegen het einde van de tijd sterker naar het Joodse volk uit lijkt te gaan dan naar de volken, hoe zal onze reactie dan zijn? In feite heeft God de een niet meer lief dan de ander. Ieder krijgt evenveel. De een is er alleen langer mee bezig dan de ander met alle hoogte en dieptepunten die het leven met God met zich meebrengt. Sommige mensen menen dat zij voorrechten hebben opgebouwd, maar daarin vergissen ze zich. Hoewel de *gelijkenis van de pachter en de werkers in de wijngaard* ook over Israël als de wijngaard gaan, lijken ze toch ook niet direct het punt van het *vruchten dragen* te raken. En daar gaat Ezechiël 15 over – over vruchten dragen – of beter gezegd over de afwezigheid van vruchten van de wijngaard van God.

Sommige mensen menen dat zij voorrechten hebben opgebouwd, maar daarin vergissen ze zich.

Vruchten dragen

De wijngaard dient – zoals we gezien hebben – in het Nieuwe Testament ook als metafoor voor Gods volk en de mensen die daar verantwoordelijkheid over dragen en er in werken. We komen het dichtst bij het Oudtestamentische beeld van *vruchten dragen* als de Heere Jezus Zichzelf vergelijkt met een wijnstok en Zijn Vader met de wijngaardenier. In dat beeld zijn de gelovigen die ranken aan de wijnstok. In deze metafoor komt *het vruchten dragen* wel heel letterlijk en figuurlijk naar voren. Als de gelovigen de ranken zijn dragen wij de vruchten. Dat het werkelijk *vruchten* zijn en niet zoiets als een menselijke prestatie leert ook de diepe verbondenheid van de gelovige met de Here Jezus. De relatie met de Heere Jezus is van dien aard is dat de relatie vergeleken kan worden met die van de rank aan de wijnstok. Zolang de rank met de wijnstok verbonden blijft ontvangt hij alles wat hij nodig heeft om van binnen uit vruchten voort te brengen en te dragen. Zodra de rank zich losmaakt van de wijnstok is hij ten dode opgeschreven en is het afgelopen met vruchten dragen. Hij is dan alleen nog geschikt om op een stapel dode ranken geworpen te worden en verbrand te worden.

Jezus zegt: Ik ben de wijnstok en jullie zijn de ranken

Johannes 15:1-8 *Ik ben de ware Wijnstok en Mijn Vader is de Wijngaardenier. Elke rank die in Mij geen vrucht draagt, neemt Hij weg; en elke rank die vrucht draagt, reinigt Hij, opdat zij meer vrucht draagt. U bent al rein vanwege het woord dat Ik tot u gesproken heb. Blijf in Mij, en Ik in u. Zoals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, als zij niet in de wijnstok blijft, zo ook u niet, als u niet in Mij blijft. Ik ben de Wijnstok, u de ranken; wie in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt u niets doen. Als iemand niet in Mij blijft, wordt hij buitengeworpen zoals de rank, en verdort, en men verzamelt*

ze en werpt ze in het vuur, en zij worden verbrand. Als u in Mij blijft en Mijn woorden in u blijven, vraag wat u maar wilt en het zal u ten deel vallen. Hierin wordt Mijn Vader verheerlijkt, dat u veel vrucht draagt en Mijn discipelen bent.

Het beeld van *het vruchten dragen* is opmerkelijk vooral omdat een diepe verbondenheid tussen de gelovige en de HEERE wordt verondersteld. Hoewel wij in het Oude Testament spreken van gehoorzaamheid en vertrouwen – als kenmerkend voor de gelovige relatie met de HEERE – heeft God het toch ook in die fase van de heilsgeschiedenis over gerechtigheid als *vrucht* van de verbondenheid met God. Dit helpt ons aan de ene kant om het onderscheid te blijven zien tussen het Oude en het Nieuwe Testament maar dit onderscheid niet te overdrijven. Om iets te noemen: Zoals er toen – in de bedeling van het Oude Verbond – onmiskenbaar ook sprake was van een diepe verbondenheid is er nu – in de bedeling van het Nieuwe Verbond – ook de noodzaak van vertrouwen en gehoorzaamheid. Toch is het Nieuwe Verbond blijkbaar sterker dan het Oude Verbond, dat plaats maakte toen Christus op het toneel verscheen. Hebreëën 8:6 *Nu heeft Hij echter een zoveel voortreffelijker bediening ontvangen, zoals Hij ook van een beter verbond Middelaar is: een verbond dat in betere beloften is vastgelegd.* Volgens Hebreëën 8 zit de kracht van het Nieuwe Verbond vooral in *de betere beloften*. Dat is ook wel begrijpelijk omdat de beloften gefundeerd zijn in het verzoenend lijden en sterven van onze Heere Jezus Christus en Zijn heerlijke opstanding uit de dood. De verzoening van onze zonden en het geschenk van de Heilige Geest zijn niet langer bij wijze van *voorschot* gegeven – zoals tijdens het Oude Verbond het geval was – maar verworven door het verlossingswerk van onze Heere Jezus Christus. Allerlei zaken uit het Oude Verbond – zoals de sabbat en het onderscheid tussen rein en onrein vlees – waren voorafbeeldingen, terwijl *de werkelijkheid* van Christus is, zegt apostel Paulus in de Kolossenzenbrief 2:16,17 *Laat dan niemand u blijven oordelen inzake eten en drinken of op het stuk van een feestdag, nieuwe maan of sabbat, dingen, die slechts een schaduw zijn van hetgeen komen moest, terwijl de werkelijkheid van Christus is.* Nu de vervulling gekomen is in de persoon van onze Heere Jezus Christus, kunnen we anders omgaan met bepaalde zaken uit het Oude Testament die dienst deden om ons bij Christus te brengen. Dankzij Hem ontvangen wij *vergeving van onze zonden* en *de Heilige Geest* door Wie wij *vruchten dragen*.

Nu de vervulling gekomen is in de persoon van onze Heere Jezus Christus, kunnen we anders omgaan met bepaalde zaken uit het Oude Testament die dienst deden om ons bij Christus te brengen.

Het werk van de Heilige Geest

De Heilige Geest is in het Nieuwe Testament degene door Wie wij – aan alles wat wij in het geloof omhelzen – deel ontvangen. Hij is God in ons. Hij geeft ons – samen met ons geloof – deel aan alle schatten en gaven van Christus. Ook zaken als ‘verdriet om de zonde’ en ‘bekering’ en ‘een begin maken met de nieuwe gehoorzaamheid’ is het werk van de Geest. De discipelen, zoals Petrus en Johannes mochten zich verheugen in de aanwezigheid van Christus. Ze trokken elke dag met Hem op. Ze hoorden wat Hij vertelde. Ze zagen wat Hij deed. We kunnen soms jaloers op hen zijn. Wat waren we er graag ook zelf bij geweest. Paulus is er ook niet zelf bij geweest. Maar hij heeft wel de stem van de Heere Jezus uit de hemel gehoord. Handelingen 9:5 *En hij zei: Wie bent U, Heere? En de Heere zei: Ik ben Jezus, Die u vervolgt.* Het is in zekere zin wel jammer dat wij Christus niet persoonlijk op aarde kunnen ontmoeten. Maar het is niet nodig dat Christus op aarde bleef. Het is zelfs beter voor ons dat Hij naar de hemel is gegaan want op die manier kon Hij Zijn Geest zenden. Zo kan de Heere in ieder gelovig mens aanwezig

zijn. We kunnen dankzij de Heilige Geest de Heere Jezus – bij wijze van spreken – elke dag horen en zien.

Het werk van de Heilige Geest

Johannes 15:5-11 *En nu ga Ik heen naar Hem Die Mij gezonden heeft, en niemand van u vraagt Mij: Waar gaat U heen? Maar omdat Ik deze dingen tot u gesproken heb, heeft de droefheid uw hart vervuld. Maar Ik zeg u de waarheid: Het is nuttig voor u dat Ik wegga, want als Ik niet wegga, zal de Trooster niet naar u toe komen; maar als Ik heenga, zal Ik Hem naar u toe zenden. En als Die gekomen is, zal Hij de wereld overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel: van zonde, omdat zij niet in Mij geloven; van gerechtigheid, omdat Ik heenga naar Mijn Vader en u Mij niet meer zult zien; en van oordeel, omdat de vorst van deze wereld veroordeeld is.*

Feitelijk doet de Heilige Geest bij ons wat de Heere Jezus deed met de leerlingen: Hen overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel. Zonde is ten diepste zonde wanneer mensen niet in de Heere Jezus geloven. Zonde is in die zin geen onmacht, maar schuld. Ieder mens wordt voor de vraag gesteld: ‘Wat denkt u van de Heere Jezus Christus?’ Ons leven wordt beslist door het antwoord wat we hierop geven. Hij, de Heere Jezus is het ook die ons leidt door Zijn Woord en Geest. Nu Hij niet langer onder ons is, neemt de Heilige Geest dit werk van Hem over. Tenslotte is Hij het ook die ons in de overwinning doet leven op de satan, de tegenstander van God en mensen. Met Zijn verzoenend lijden en sterven heeft de Heere de wapens uit handen van de satan geslagen waarmee hij ons gevangen hield, namelijk de zonde en de dood. Hebr 2:14,15 *Omdat nu die kinderen van vlees en bloed zijn, heeft Hij eveneens daaraan deel gehad om door de dood hem die de macht over de dood had – dat is de duivel – teniet te doen, en allen te verlossen die door angst voor de dood gedurende heel hun leven aan slavernij onderworpen waren.* Door de schuld van de wereld te dragen en de dood te overwinnen is de Heere Jezus voor ieder mens de gelegenheid om te ontsnappen aan de greep van de duisternis en te treden in het licht van God.

<p>Ieder mens wordt voor de vraag gesteld: ‘Wat denkt u van de Heere Jezus Christus?’ Ons leven wordt beslist door het antwoord wat we hierop geven.</p>

Vruchten van de Heilige Geest

Om aan te geven dat wij het nieuwe leven niet uit onszelf voortbrengen, spreekt de Heere in Zijn Woord over de vruchten van de Geest.

Galaten 5:22 *De vrucht van de Geest is echter: liefde, blijdschap, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, zelfbeheersing.*

Hier staan de vruchten keurig op een rijtje, maar ook elders kan men van Paulus begrijpen dat het nieuwe leven een vrucht is van het geloof. Filippenzen 1:9-11 *En dit bid ik dat uw liefde nog steeds overvloediger wordt in kennis en alle fijngevoeligheid, opdat u kunt onderscheiden wat wezenlijk is, opdat u oprecht bent en zonder aanstoot te geven tot de dag van Christus, vervuld met vruchten van gerechtigheid, die door Jezus Christus zijn, tot heerlijkheid en lof van God.* Hoewel Johannes de Doper volgens de Heere Jezus de laatste profeet van de oude bedeling is roept hij niet zomaar op tot bekering. Nee, Johannes ziet de bekering en een leven volgens Gods bedoeling als iets dat wij van God ontvangen. Het woord *vruchten* dat ook hij gebruikt, is wat dat betreft veelbetekenend. Lucas 3:8 *Breng dan vruchten voort in overeenstemming met de bekering, en begin niet bij uzelf te zeggen: Wij hebben Abraham als vader; want ik zeg u dat God zelfs uit deze stenen voor Abraham kinderen kan verwekken.* Wie is nu werkelijk bekeerd en wie niet, is een vraag die ons altijd weer bezig houdt. Het antwoord is even gemakkelijk als voor de hand liggend: aan de vruchten kent men de boom. Als iemand leeft volgens Gods bedoeling en gebod, mag je gevoelig aannemen dat het een gelovig christen is. Het gaat de Heere

er vooral om dat we *de valse van de ware profeten* weten te onderscheiden. Je hebt namelijk ook wolven in schaapskleren. In dat geval is het nog niet zo gemakkelijk iemand te ontmaskeren. Maar goed, we hebben een concrete maatstaf, het nieuwe leven. *Matteus 7:16-20 Aan hun vruchten zult u hen herkennen. Men plukt toch geen druif van doornstruiken of vijgen van distels? Zo brengt iedere goede boom goede vruchten voort en een slechte boom brengt slechte vruchten voort. Een goede boom kan geen slechte vruchten voortbrengen en een slechte boom kan geen goede vruchten voortbrengen. Iedere boom die geen goede vrucht voortbrengt, wordt omgehakt en in het vuur geworpen. Zo zult u hen dus aan hun vruchten herkennen.*

Als iemand leeft volgens Gods bedoeling en gebod, mag je gevoelig aannemen dat het een gelovig christen is.
--

Eigen verantwoordelijkheid en het vruchten dragen

Iemand zal vragen hoe dat in zijn werk gaat? Gaat dat vruchten dragen nou vanzelf of moeten wij daar ook iets voor doen? In zekere zin moet het vanzelf gaan, maar wij zijn nu eenmaal mensen dus vaak gaat er een strijd aan vooraf – in dit geval – van het vlees en de Geest. We zijn in Romeinen 7 getuigen van deze strijd in Paulus' leven. Het is niet onbelangrijk om te zeggen dat de apostel acht hoofdstukken in de Romeinenbrief (Romeinen 1 t/m 8) nodig heeft om uit de doeken te doen wat dat nu betekent '*dat de rechtvaardige uit het geloof leeft.*' Romeinen 1:17 Als de apostel in Romeinen 7 over de strijd spreekt van het vlees tegen de Geest en andersom, dan zit hij nog midden in het proces van de overgang van het oude naar het nieuwe leven. Met Romeinen 7 bevindt hij zich zelfs al tegen het einde van die ontwikkeling. We bevinden ons met de strijd tussen het vlees en de Geest immers al in Romeinen 7. Vervelend dat wij als mensen blijkbaar zo lang kunnen worstelen voordat het nieuwe leven zich in ons openbaart. 'Hoe komt?' dat zult u vragen. 'Goede vraag.' Vermoedelijk komt het hierdoor: 'Wij willen het zelf doen.' Dat klinkt vreemd voor een gelovig mens, maar toch is dit vermoedelijk de bittere werkelijkheid dat wij – hoewel we gelovig zijn en ons leven in de handen van God hebben gelegd – toch proberen om het nieuwe leven zelf voor elkaar te boksen. We hebben onszelf door onze zonden in de problemen gebracht, we proberen er zelf weer uit te komen door Gods wetten in praktijk te brengen. Op zich is dit misschien zelfs te waarderen ware het niet dat we het onszelf wel heel erg moeilijk maken want...? Want we kunnen het zelf onmogelijk winnen van ons vlees. Luister maar naar de apostel. Romeinen 7:9-11 *Ik nu leefde voorheen zonder wet, maar toen het gebod kwam, is de zonde weer levend geworden. Ik echter ben gestorven. En het gebod, dat tot leven had moeten leiden, bleek voor mij de dood te betekenen. Want de zonde heeft door het gebod een aanleiding gevonden en mij misleid en daardoor gedood.* We zijn als mens vanwege de zondeval onderworpen aan de zonde en de dood en de macht van het kwaad en daar kunnen we onszelf niet aan ontworstelen, op geen enkele manier. Die strijd winnen we niet. Vervelend, ja zeker, want we lopen schade op in deze strijd. Ook ons gevoel wordt zwaar gehavend omdat het ons namelijk niet lukt. Het zal ons nooit zal lukken. We kunnen onszelf in deze strijd inderdaad redelijk wanhopig voelen. Romeinen 7:19-23 *Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik. Als ik nu dat doe wat ik niet wil, breng ik dat niet meer teweeg, maar de zonde die in mij woont. Ik ontdek dus deze wet in mij: als ik het goede wil doen, is het kwade dicht bij mij. Want naar de innerlijke mens verheug ik mij in de wet van God. Maar in mijn leden zie ik een andere wet, die tegen de wet van mijn verstand strijd voert en mij tot gevangene maakt van de wet van de zonde, die in mijn leden is.* Er is in dit opzicht goed nieuws en slecht nieuws. Het goede nieuws is dat wij ons in ieder geval verantwoordelijk voelen voor ons eigen doen en laten. We beseffen

blijkbaar heel goed dat we ons op een goede dag voor God zullen moeten verantwoorden en dat het dan gaat om gehoorzaamheid of niet? Dat – ons gevoel van verantwoordelijk te zijn voor ons eigen leven – is op zich goed nieuws. Het slechte nieuws is dat het ons nooit zal lukken om onszelf uit deze strik te bevrijden. Die bevrijding en die strijd moeten we aan God overlaten. Misschien voelt het niet prettig maar wij kunnen onszelf niet redden. We moeten gered worden. De Heilige Geest wint het namelijk wel van het vlees. Als we gezondigd hebben volstaat niet een dankbaar gevoel voor de vergeving van onze zonden en de serieuze intentie het in het vervolg beter te doen. De Heere Jezus moet namelijk niet alleen onze zonden vergeven, maar ons ook deel geven aan het nieuwe leven. Dit vraagt om overgave en gebed: 'Heere God wilt U door de Heilige Geest mij de overwinning geven en een begin van de nieuwe gehoorzaamheid?' Als we zover zijn moet het goedkomen. Romeinen 8:3,4 *Want wat voor de wet onmogelijk was, krachteloos als zij was door het vlees, dat heeft God gedaan: Hij heeft Zijn eigen Zoon gezonden in een gedaante gelijk aan het zondige vlees en dat omwille van de zonde, en de zonde veroordeeld in het vlees, opdat de rechtvaardige eis van de wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.* Met andere woorden, we zijn zeker verantwoordelijk voor ons leven, maar...? Maar we moeten God het werk van vergeving en vernieuwing laten doen. De Geest moet het doen. Terug naar Ezechiël 15.

De Geest moet het doen.

De wijngaard – Israël – brengt geen vruchten op.

In Ezechiël 15 wordt het niet genoemd. Toch is het de grote veronderstelling van dit Bijbelgedeelte: De wijngaard brengt geen vruchten op. De vraag is: 'Wat moet de eigenaar er nu nog mee?' Het feit dat het volk Israël gestopt is om vruchten van gerechtigheid te dragen, zou – in het beeld van de wijngaard – er op kunnen duiden dat ze behalve de gerechtigheid nog veel meer in huis hebben dat van waarde zou kunnen zijn voor God. Het voelt alsof een wijngaard opgehouden is druiventrossen te leveren. De eigenaar blijft zitten met het hout van de wijnstok. Zou dat dan wat zijn? Kan hij daar wat mee. Ezechiël 15:1,2 *Het woord van de HEERE kwam tot mij: Mensenkind, wat heeft het hout van de wijnstok vóór op elk ander rankendragend hout dat onder de bomen van het woud is?* Misschien dat het hout nog wat oplevert. Van een walnotenboom – ook een vruchtdragende boom – is bijvoorbeeld bekend dat zijn hout behoorlijk kostbaar is. Maar wie dacht dat dit ook opgaat voor de wijnstok vergist zich. Je zegt wijnstok, maar in plaats van een lange dunnen stok, heb je bij het wijnstokgewas te maken met zeer kronkelig hout, knobbelig. Het draait naar alle kanten. Er is geen plank uit te halen. Een timmerman kan er niets mee. Maar is er ook geen gebruikersvoorwerp van te maken? Misschien zoiets als een pin die je aan de muur bevestigt en als kapstok ophangt. Nee dat zal niet gaan. Daarvoor is het hout te gebogen en te krom. Het lukt gewoon niet. Er is geen voordeel uit te halen. Ezechiël 15:3 *Kan er hout uit gehaald worden om er een gebruiksvoorwerp van te maken? Kan men er een pin uit halen om er welk voorwerp dan ook aan op te hangen?* Als wij niet de vruchten dragen van de gerechtigheid, kan God niets maar dan ook helemaal niets met ons beginnen. Voor Hem zit er geen enkel voordeel in. Sommige zaken verkopen openhaardhout. Voor velen van ons een luxe, voor het volk Israël in die dagen een noodzaak. Men stookte hout om te koken en brood te bakken enz. Maar of het hout van de wijnstok daarvoor nu zo geschikt is? Nee helemaal niet. Het is krom. Het neemt veel ruimte in beslag. Waar de Israëliet in die dagen behoefte aan heeft is aan blokken hout. Die zaag je niet uit een wijnstok met zijn schriële takken. Het hout van de wijnstok is dus nog niet eens geschikt om een behoorlijk vuur brandend te houden. God heeft helemaal niets aan een wijngaard. Als de wijngaard druiventrossen oplevert is hij buitengewoon

kostbaar voor de eigenaar, zodra dit niet meer het geval is, kan hij beter het hele zaakje ruimen en op een hoop gooien en in de fik steken.

Als wij niet de vruchten dragen van de gerechtigheid, kan God niets maar dan ook helemaal niets met ons beginnen.

De trouwbreuk van Israël

Dat is dan ook wat de HEERE doet. Hij zet de wijngaard – lees Jeruzalem en andere steden – in de brand. Wat wil het geval? De neergang van de stad Jeruzalem is al lang in gang gezet. De beide uiteinden van de wijnstok zijn zwartgeblakerd alleen het midden is nog ‘goed’. Zou de HEER er nu misschien nog iets mee kunnen? Met het middenstuk? Het antwoord moet zijn: ‘Nee natuurlijk niet. Wanneer het hout zo al ongeschikt is om er een gebruiksvoorwerp van te maken, hoeveel te meer als het in brand heeft gestaan. Ezechiël 15:4 *Zie, het wordt als brandstof aan het vuur overgegeven, het vuur verteert de beide uiteinden ervan en het midden ervan is zwartgeblakerd. Zou het voor een gebruiksvoorwerp geschikt zijn?* Wat zit er achter dat beide uiteinden al verbrand zijn? De idee is dat God het Noordrijk van Israël al in ballingschap heeft gestuurd. Dat was een goede honderd jaar daarvóór gebeurd, om precies te zijn in 722 v Chr. Dus de ene zijde van de wijnstok was al verbrand, maar ook het andere uiteinde. In 597 v Chr. heeft de HEERE de bovenlaag van de bevolking van Jeruzalem laten wegvoeren, waaronder de koning en Ezechiël en tienduizenden anderen. Het andere uiteinde is dus ook al verbrand, alleen Jeruzalem is er nog. Zou de HEERE Jeruzalem dan sparen? Zou Hij daar nog iets mee kunnen? Ezechiël 15:5 *Zie, toen het gaaf was, kon er geen gebruiksvoorwerp van gemaakt worden. Hoeveel te minder nu het vuur het verteerd heeft, zodat het zwartgeblakerd is. Zal er dan nog een gebruiksvoorwerp van gemaakt kunnen worden?* God gaat met Jeruzalem helemaal niets meer doen. Nu de vrucht van het geloof – de gerechtigheid – totaal afwezig is, geeft Hij Jeruzalem over aan de vijand. Iets wat een maand na de val van de stad ook feitelijk gebeurd is. Nebuzaradan heeft in opdracht van koning Nebukadnessar een maand na de verovering van Jeruzalem de belangrijkste gebouwen van de stad in de brand gestoken. 2 Koningen 24:9,10 *Hij verbrandde het huis van de HEERE, het huis van de koning en alle huizen van Jeruzalem. Ja, alle huizen van de aanzienlijken verbrandde hij met vuur. Het hele leger van de Chaldeeën dat de bevelhebber van de lijfwacht bij zich had, brak de muren rondom Jeruzalem af.* Het was gedaan met Jeruzalem. Ezechiël 15:6 *Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Zoals het hout van de wijnstok onder het hout van het woud is – dat geef ik als brandstof over aan het vuur – zo zal ik de inwoners van Jeruzalem overgeven.*

Jeruzalem was een aantal keren de dans ontsprongen. In de tijd van de ballingschap van het Noordrijk had de koning van Assur het beleg opgeslagen rondom Jeruzalem. We lezen het relaas van deze enerverende geschiedenis in het boek Jesaja 36-39 en bij de Koningen. Dat was meer dan een eeuw geleden, maar zo’n tien jaar terug was de koning van Babel voor de muren van de stad verschenen. Dat was in 605 v Chr. om in 597 opnieuw voor de poorten van Jeruzalem te verschijnen. De koning van dat moment – Jechonja – gaf zich over en werd meegenomen naar Babel met duizenden andere mensen. De stad kwam met de schrik vrij. Mogelijk kregen de inwoners van Jeruzalem op dat moment het idee van onoverwinnelijkheid. Er gebeurde telkens iets wat hun voortbestaan bedreigde maar het liep met een sissier af. Het ene na het andere vuur leek andere steden te verteren, maar Jeruzalem bleef al die tijd fier overeind. Ezechiël 15:7 *Want ik zal Mijn aangezicht tegen hen keren. Als zij aan het ene vuur ontsnappen, zal het andere vuur hen verteren. Dan zult u weten dat ik de HEERE ben, wanneer ik Mijn aangezicht tegen hen keer.* Wat men zich niet realiseerde is dat wanneer God iets zegt het ook gebeurt. Het mag

langer duren dan men voor mogelijk houdt, maar Jeruzalem zou vallen binnen enkele jaren. In 586 v Chr. was het zover. In de laatste zin komt boven tafel wat de HEERE vooral hinderde. Het was *de trouwbreuk van Zijn volk*. Ze hadden het Verbond met de HEERE geschonden. Dat was de druppel die de emmer deed overlopen. Niet alleen de geboden die de relatie tussen mensen regelden moesten het ontgelden, maar ook de geboden die de verhouding van het volk Israël met Zijn God raakten, gingen stuk voor stuk omver. Men liep andere goden na. Toen was het gebeurd. God had aan Zijn volk het land en het volk geschonken, maar op het moment dat Israël alle geboden met de voeten treedt, wordt hun het land ontnomen. Ezechiël 15:8 *Ik zal van het land een woestijn maken, omdat zij trouwbreuk gepleegd hebben, spreekt de Heere HEERE.*

<p>1 Het woord van de HEERE kwam tot mij: 2 Mensenkind, wat heeft het hout van de wijnstok vóór</p>	<p>op elk ander rankendragend hout</p>	<p>dat onder de bomen van het woud is?</p>
		
<p>3 Kan er hout uit gehaald worden om er een gebruiksvoorwerp van te maken?</p>	<p>Kan men er een pin uit halen om er welk voorwerp dan ook aan op te hangen?</p>	<p>4 Zie, het wordt als brandstof aan het vuur overgegeven,</p>
		
<p>het vuur verteert de beide uiteinden ervan en het midden ervan is zwartgeblakerd. Zou het voor een gebruiksvoorwerp geschikt zijn?</p>	<p>6 Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Zoals het hout van de wijnstok onder het hout van het woud is – dat geef Ik als brandstof over aan het vuur – zo zal Ik de inwoners van Jeruzalem overgeven.</p>	<p>8 Ik zal van het land een woestijn maken, omdat zij trouwbreuk gepleegd hebben, spreekt de Heere HEERE.</p>

